

31997L0009

L 84/22

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

1997.3.26.

**AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 97/9/EK IRÁNYELVE**  
**(1997. március 3.)**  
**a befektetőkártalanítási rendszerekről**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

vállalkozás nem képes teljesíteni a befektető ügyfelekkel szemben vállalt kötelezettségeit;

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára <sup>(1)</sup>,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére <sup>(2)</sup>,

tekintettel az Európai Monetáris Intézet véleményére <sup>(3)</sup>,

a Szerződés 189b. cikkében <sup>(4)</sup> megállapított eljárásnak megfelelően, az egyeztetőbizottság által 1996. december 18-án jóváhagyott együttes szövegtervezet figyelembevételével,

(1) mivel a Tanács 1993. május 10-én elfogadta az értékpapírok terén a befektetési szolgáltatásokról szóló 93/22/EGK irányelvet <sup>(5)</sup>; mivel ez az irányelv alapvető eszközként szolgál a befektetési vállalkozások belső piacának megteremtéséhez;

(2) mivel a 93/22/EGK tanácsi irányelv megállapítja azokat a prudenciális szabályokat, amelyeket a befektetési vállalkozásoknak mindenkor figyelembe kell venniük, beleértve azokat a szabályokat is, amelyek célja, hogy a befektetők jogait a lehető legmesszebb menőkig védje a pénz és a tulajdonukat képező eszközök tekintetében;

(3) mivel azonban semmilyen felügyeleti rendszer nem tud teljes biztonságot nyújtani, különösen csalás esetében;

(4) mivel a befektetők védelme és a pénzügyi rendszerbe vetett bizalom megőrzése a belső piac létrehozásának és megfelelő működésének fontos tényezője ezen a téren; mivel ezért elengedhetetlen, hogy minden egyes tagállam rendelkezzen befektetőkártalanítási rendszerrel, amely garantálja a védelem harmonizált minimumszintjét, legalább a kisbefektetők számára, abban az esetben, ha a befektetési

(5) mivel a kisbefektetők ugyanolyan bizalommal vehetik igénybe a befektetési szolgáltatásokat a Közösségben működő befektetési vállalkozások fióktelepein keresztül vagy a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtás keretében, mint a hazai befektetési vállalkozásokét, abban a tudatban, hogy a harmonizált minimális szintű védelem rendelkezésükre áll abban az esetben, ha a befektetési vállalkozás nem képes teljesíteni a befektető ügyfelekkel szemben vállalt kötelezettségeit;

(6) mivel a minimális harmonizáció hiányában a fogadó tagállam a befektetők védelme érdekében jogosan megkövetelheti a saját kártalanítási rendszerében való részvételt, ha egy közösségi befektetési vállalkozás, amely egy fióktelepén keresztül vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján a területén működik, a székhelyén vagy nem lépett be befektetőkártalanítási rendszerbe, vagy olyan rendszer tagja, amelynek védelmi mértékét nem tartják megfelelő szintűnek; mivel ez a követelmény sértheti a belső piac működését;

(7) mivel bár jelenleg szinte minden tagállamban léteznek befektetőkártalanítási intézkedések, ezek általában nem terjednek ki minden olyan befektetési vállalkozásra, amely rendelkezik a 93/22/EGK irányelvben előírt engedéllyel;

(8) mivel ezért minden tagállamnak rendelkeznie kell olyan befektetőkártalanítási rendszerrel vagy rendszerekkel, amelyeknek minden ilyen befektetési vállalkozás tagja lenne; mivel a rendszernek ki kell terjednie a befektetési vállalkozás tulajdonában lévő, a befektetőnek a befektetési műveletekkel kapcsolatos olyan pénzére és eszközeire, amelyek – amennyiben a befektetési vállalkozás képtelen teljesíteni a befektető ügyfelekkel szemben vállalt kötelezettségeit – nem adhatók vissza a befektetőnek; mivel ez egyáltalán nem érinti az egyes tagállamokban alkalmazandó szabályokat és eljárásokat a fizetéseképtelenség vagy a befektetési vállalkozások felszámolása esetén meghozandó döntések tekintetében;

(9) mivel a befektetési vállalkozás meghatározása magában foglalja a befektetési szolgáltatások nyújtására felhatalmazott hitelintézeteket; mivel e hitelintézeteknek ügyleteik fedezetül csatlakozniuk kell valamely befektetőkártalanításra létesített rendszerhez; mivel ugyanakkor nem kell, hogy a hitelintézet két különböző rendszernek is tagja

<sup>(1)</sup> HL C 321., 1993.11.27., 15. o. és HL C 382., 1994.12.31., 27. o.

<sup>(2)</sup> HL C 127., 1994.5.7., 1. o.

<sup>(3)</sup> 1995. július 28-i vélemény.

<sup>(4)</sup> Az Európai Parlament 1994. április 19-i véleménye (HL C 128., 1994.5.9., 85. o.), a Tanács 1995. október 23-i közös állásfoglalása (HL C 320., 1995.11.30., 9. o.) és az Európai Parlament 1996. március 12-i határozata (HL C 96., 1996.4.1., 28. o.). A Tanács 1997. február 17-i határozata és az Európai Parlament 1997. február 19-i határozata (HL C 85., 1997.3.17.).

<sup>(5)</sup> HL L 141., 1993.6.11., 27. o.

legyen, amennyiben egyetlen rendszer is megfelel ennek az irányelvnek és a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 1994. május 30-i 94/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek <sup>(1)</sup>; mivel a hitelintézetként működő befektetési vállalkozások esetében azonban esetleg nehéz megkülönböztetni a 94/19/EK irányelvben meghatározott betétet a befektetési ügyletekkel kapcsolatban birtokolt pénzüsszegektől; mivel a tagállamoknak lehetőséget kell adni, hogy ilyen igények esetében maguk határozzák meg, hogy melyik irányelvet alkalmazzák;

(10) mivel a 94/19/EK irányelv felhatalmazza a tagállamokat, hogy egyes hitelintézeteket felmentsen a betétbiztosítási rendszerhez tartozás kötelezettsége alól, amennyiben a hitelintézet olyan rendszerhez tartozik, amely magát a hitelintézetet is védi, és különösen a fizetőképességét biztosítja; mivel, amennyiben az ilyen rendszerhez tartozó hitelintézet egyben befektetési vállalkozás is, bizonyos körülmények között a tagállamot fel lehet hatalmazni arra, hogy a vállalkozást felmentse a befektetőkártalanítási rendszerhez történő csatlakozás követelménye alól;

(11) mivel a harmonizált minimum 20 000 ECU befektetőkénti kártalanítási összegnek elégnek kell lennie a kisbefektetők védelmének biztosításához, amennyiben a befektetési vállalkozás képtelen teljesíteni a befektető ügyfelekkel szemben vállalt kötelezettségeit; mivel ezért ésszerűnek tűnik a harmonizált minimum kártalanítási keretösszeg 20 000 ECU-ban történő rögzítése; mivel a 94/19/EK irányelvhez hasonlóan, korlátozott átmeneti intézkedésekre lehet szükség, hogy a kártalanítási rendszerek meg tudjanak felelni a megadott összegnek, ez egyaránt vonatkozik azokra a tagállamokra is, amelyek ezen irányelv elfogadásakor nem rendelkeznek ilyen rendszerrel;

(12) mivel a 94/19/EK irányelv ugyanezt az összeget fogadta el;

(13) mivel annak érdekében, hogy a befektetőket arra bátorítsák, hogy megfelelő gondossággal járjanak el a befektetési vállalkozás kiválasztásában, ésszerű a tagállamok számára lehetővé tenni, hogy megköveteljék a befektetőktől a veszteségek egy bizonyos hányadának viselését; mivel ugyanakkor a veszteség legalább 90 %-át meg kell téríteni a befektető számára, amennyiben a kifizetett kártalanítás kevesebb, mint a közösségi minimum;

(14) mivel egyes tagállamok rendszerei magasabb kártalanítási szintet biztosítanak, mint az ezen irányelvben

meghatározott harmonizált minimum védelmi szint; mivel ugyanakkor nem kívánatos, hogy azokban a rendszerekben ilyen értelmű módosítást írjanak elő;

(15) mivel a Közösségen belül a harmonizált minimumnál magasabb kártalanítást nyújtó rendszerek fenntartása ugyanazon a területen eltérést okozhat a kártalanításokban, és egyenlőtlen versenyhelyzetet teremt a hazai befektetési vállalkozások és a másik tagállamban működő vállalkozások fióktelepei között; mivel az ilyen hátrányok kiküszöbölése érdekében a fióktelepeket fel kell jogosítani, hogy csatlakozzanak a fogadó ország rendszeréhez azért, hogy így ugyanolyan védelmet garantálhassanak befektetőiknek, mint az alapításuk helye szerinti ország rendszerre; mivel helyénvaló, hogy a Bizottság az irányelv alkalmazásáról készített jelentésében jelezze, milyen mértékben éltek a fióktelepek ezzel a lehetőséggel, és e rendelkezések megvalósítása során milyen nehézségekkel találkoztak a fióktelepek és a befektetőkártalanítási rendszerek; mivel nincs kizárva annak lehetősége, hogy a székhely szerinti tagállam rendszere maga nyújtson kiegészítő biztosítást, figyelemmel az e rendszerek által megállapítható feltételekre;

(16) mivel piaci zavarokhoz vezethet, ha az egyik tagállamban székhellyel rendelkező befektetési vállalkozásnak a másik tagállamban működő fióktelepe nagyobb befektetési biztosítást ajánl, mint a működés helye szerinti országban engedélyezett befektetési vállalkozások; mivel helytelen volna, ha a kártalanítási rendszerek által nyújtott biztosítás szintje vagy hatóköre a verseny eszközzé válna; mivel ezért legalább a kezdeti időszakban elő kell írni, hogy a székhely szerinti tagállam másik tagállamban található fióktelepén keresztül nem kínálhat magasabb szintű és szélesebb körű kártalanítást a befektetőknek, mint a fogadó tagállam megfelelő rendszere; mivel a piaci zavarokat korai szakaszukban ki kell vizsgálni a szerzett tapasztalat alapján és a pénzügyi szektor fejlődésének figyelembevételével;

(17) mivel a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a külön felsorolt befektetések vagy befektetők bizonyos kategóriáit kizárják a befektetőkártalanítási rendszerből, amennyiben az állam úgy véli, hogy nincs szükségük különleges védelemre;

(18) mivel egyes tagállamokban a befektetőkártalanítási rendszer szakmai szervezetek felelőssége alatt működik; mivel más tagállamokban ezek a rendszerek törvény által alapítottak és szabályozottak; mivel a helyzetek különbözősége

<sup>(1)</sup> HL L 135., 1994.5.31., 5. o.

csak a kötelező tagság és a rendszerből való kizárás tekintetében okoz problémát; mivel ezért lépéseket kell tenni, hogy ezeken a területeken korlátozzák a rendszerek hatáskörét;

- (19) mivel a befektetőt indokolatlan késedelem nélkül kártalanítani kell, amint kárigénye igazolást nyer; mivel a kárigények benyújtásának ésszerű határidejét magának a kártalanítási rendszernek kell rögzítenie; mivel azonban a meghatározott időtartam lejártának ténye nem használható fel a befektető ellen, amennyiben az indokolhatóan nem volt képes a megjelölt időn belül benyújtani kárigényét;
- (20) mivel a befektetők tájékoztatása a kártalanítási rendelkezésekről a befektetők védelmének alapvető eleme; mivel a 93/22/EGK irányelv 12. cikke előírja a befektetési vállalkozások számára, hogy az ügylet megkötése előtt tájékoztatásuk befektetőiket a kártalanítási lehetőségekről; mivel ezért ebben az irányelvben meg kell állapítani a befektetni szándékozóknak a befektetési ügyleteikre vonatkozó kártalanítási rendszer tekintetében történő tájékoztatás szabályait;
- (21) mivel azonban a reklámokban a kártalanítás szintjére és mértékére vonatkozó, szabályozás nélkül használt utalások károsan hathatnak a pénzügyi rendszer stabilitására vagy a befektetők bizalmára; mivel ezért a tagállamoknak szabályozniuk kell ezen utalások korlátozását;
- (22) mivel ez az irányelv alapvetően minden befektetési vállalkozástól megkívánja, hogy csatlakozzon valamelyik befektetőkártalanítási rendszerhez; mivel a Közösségen kívüli országban székhellyel rendelkező befektetési vállalkozások engedélyezését szabályozó irányelvek, és különösen a 93/22/EGK irányelv lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy maguk döntsék el, engedélyezik-e területükön és milyen feltételekkel az ilyen befektetési vállalkozások fióktelepeinek működését; mivel az ilyen fióktelepek a Szerződés 59. cikkének második bekezdése értelmében a székhelyük szerinti tagállamtól eltérő tagállamban nem élvezik a szolgáltatásnyújtás szabadságát vagy a letelepedés jogát; mivel ennek megfelelően a fióktelepek működését engedélyező tagállamnak határoznia kell arról, hogy hogyan érvényesíti ennek az irányelvnek az alapelveit a 93/22/EGK irányelv 5. cikkének megfelelően és tekintettel a befektetők védelmének és a pénzügyi rendszer integritása megőrzésének szükségességére; mivel elengedhetetlen, hogy az ilyen fióktelepekhez forduló befektetők teljes mértékben tudatában legyenek a rájuk alkalmazandó kártalanítási szabályoknak;
- (23) mivel nem elengedhetetlenül szükséges, hogy ez az irányelv harmonizálja a befektetőkártalanítási rendszerek

finanszírozási módjait, tekintve, hogy egyrészt az ilyen rendszerek finanszírozása elvben magukat a befektetési vállalkozásokat terheli, másrészt a rendszerek pénzügyi teljesítőképességének arányban kell állnia a kötelezettségeivel; mivel ugyanakkor mindez nem veszélyeztetheti az érintett tagállam pénzügyi rendszerének stabilitását;

- (24) mivel ennek az irányelvnek a megvalósítása nem eredményezheti azt, hogy a tagállam vagy annak illetékes hatósága vállalon felelősséget a befektetők irányában, amennyiben biztosították, hogy egy vagy több, a befektetők kártalanítását vagy védelmét szolgáló rendszert az ezen irányelvben leírt feltételek szerint bevezettek, és azt hivatalosan elismerték;
- (25) mivel következésképpen, a befektetési vállalkozások belső piacának létrehozása érdekében a befektetőkártalanítási rendszereket minimális szinten harmonizálni kell, mert az lehetővé teszi, hogy a befektetők nagyobb bizalommal forduljanak megbízásaikkal ezekhez a vállalkozásokhoz, különösen a másik tagállamban működő vállalkozásokhoz, és kizárja a fogadó tagállam által alkalmazott, közösségi szinten nem összehangolt nemzeti befektetővédelmi szabályokból eredő nehézségeket; mivel a kötelező érvényű közösségi irányelv az egyetlen megfelelő eszköz a kívánt cél elérésére a 93/22/EGK irányelvnek megfelelő befektetőkártalanítási rendelkezések általános hiányában; mivel ez az irányelv csak a szükséges harmonizált minimális szintet érinti, mivel lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy kívánságuk szerint szélesebb vagy nagyobb mértékű védelmet követeljenek, és megfelelő mozgásteret hagy számukra a befektetőkártalanítási rendszerek szervezése és finanszírozása tekintetében,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

#### 1. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „befektetési vállalkozás”: a 93/22/EGK irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott befektetési vállalkozás, amely
- a 93/22/EGK irányelv 3. cikkének megfelelő engedély alapján működik,
- vagy

- a 77/780/EGK <sup>(1)</sup> és a 89/646/EGK <sup>(2)</sup> tanácsi irányelvnek megfelelően hitelintézetként működik, amelynek engedélye a 93/22/EGK irányelv mellékletének A. szakaszában felsorolt egy vagy több befektetési szolgáltatásra vonatkozik;
- 2. „befektetési ügylet”: a 93/22/EGK irányelv 1. cikkének 1. pontjában meghatározott bármely befektetési szolgáltatás, valamint az előbb említett irányelv melléklete C. szakaszának 1. pontjában említett szolgáltatás;
- 3. „eszközök”: a 93/22/EGK irányelv mellékletének B. szakaszában felsorolt eszközök;
- 4. „befektető”: minden személy, aki pénzt vagy eszközöket bízott a befektetési vállalkozásra, befektetési ügylettel kapcsolatban;
- 5. „fióktelep”: olyan ügyletkötési hely, amely a befektetési vállalkozáshoz tartozik, nem jogi személy, és amely a befektetési vállalkozás számára engedélyezett befektetési szolgáltatásokat nyújt; a másik tagállamban székhellyel rendelkező befektetési vállalkozás által az adott tagállamban létesített összes ügyletkötési helyet egy fióktelepnek kell tekinteni;
- 6. „közös befektetési ügylet”: két vagy több személy megbízásából végrehajtott befektetési ügylet, vagy olyan ügylet, amely fölött egy vagy több személy rendelkezik jogokkal, amely jogok az adott személyek közül egynek vagy többnek az aláírásával gyakorolhatók;
- 7. „illetékes hatóságok”: a 93/22/EGK irányelv 22. cikkében meghatározott hatóságok; ezek a hatóságok lehetnek még – adott esetben – a hitelintézetek együttes felügyeletéről szóló, 1992. április 6-i 92/30/EGK tanácsi irányelv <sup>(3)</sup> 1. cikkében meghatározottak.

## 2. cikk

(1) Minden tagállam biztosítja területén egy vagy több befektető-kártalanítási rendszer bevezetését és hivatalos elismerését. A

<sup>(1)</sup> A Tanács 1977. december 12-i 77/780/EGK első irányelve a hitelintézetek tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 322., 1977.12.17., 30. o.). A legutóbb a 89/646/EGK irányelvvel (HL L 386., 1989.12.30., 1. o.) módosított irányelv.

<sup>(2)</sup> A Tanács 1989. december 15-i 89/646/EGK második irányelve a hitelintézetek létesítésére, üzleti tevékenységének megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a Tanács 77/780/EGK irányelvének módosításáról (HL L 386., 1989.12.30., 1. o.). A legutóbb a 92/30/EGK irányelvvel (HL L 110., 1992.4.28., 52. o.) módosított irányelv.

<sup>(3)</sup> HL L 110., 1992.4.28., 52. o.

második albekezdésben és az 5. cikk (3) bekezdésében meghatározott körülmények kivételével az adott tagállamban egyetlen befektetési vállalkozás sem folytathat engedélyezett tevékenységet, ha nem tartozik valamelyik ilyen rendszerhez.

Egy tagállam azonban mentesíthet egy ezen irányelv hatálya alá tartozó hitelintézetet a befektető-kártalanítási rendszerben való részvétel kötelezettsége alól, amennyiben az adott hitelintézet a 94/19/EK irányelv 3. cikkének (1) bekezdése alapján már mentességet nyert a betétbiztosítási rendszerhez tartozás kötelezettsége alól, azzal a feltétellel, hogy a betéteseknek nyújtott védelem és tájékoztatás ugyanilyen feltételekkel kiterjed a befektetőkre is, és így a befektetők legalább olyan védelmet élveznek, mint a befektető-kártalanítási rendszerben.

Minden tagállam, amely él ezzel a lehetőséggel, ennek megfelelően tájékoztatja a Bizottságot; különösen fel kell tárnia a szóban forgó védelmi rendszerek és az ezen irányelv alkalmazásában általuk lefedett hitelintézetek jellemzőit, valamint a megadott információkhoz képest bekövetkező változásokat. A Bizottság minderről tájékoztatja a Tanácsot.

(2) A rendszer a 4. cikknek megfelelően biztosítást nyújt a befektetőnek, amennyiben:

- az illetékes hatóságok álláspontja szerint a szóban forgó vállalkozás, az adott időpontban, pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból, nem tud megfelelni a befektetői vele szemben támasztott igényeinek, és a közeljövőben nem is lesz erre képes,

vagy

- egy bíróság, a befektetési vállalkozás pénzügyi helyzetéhez közvetlenül kapcsolódó okokból, olyan határozatot hoz, amelynek következtében felfüggesztik a befektetők lehetőségét arra, hogy követeléseket támasszanak az érintett vállalkozással szemben,

attól függően, hogy melyik következik be hamarabb.

Biztosítást nyújtanak azokra a kártalanítási igényekre, amelyek abból keletkeznek, hogy a vállalkozás az alkalmazandó jogi és szerződéses feltételeknek megfelelően nem képes:

- visszafizetni a befektetőknek járó vagy a befektetők tulajdonát képező, az ő nevükben, befektetési ügyletekkel kapcsolatban a vállalkozásnak nyújtott pénzeszközt,

vagy

- visszaadni a befektetőknek a befektetők tulajdonát képező, az ő nevükben, befektetési ügyletekkel kapcsolatban a vállalkozásnál őrzött, kezelt vagy működtetett eszközöket.

(3) A 2. cikkben említett bármely igényt, melyet olyan hitelintézzel szemben támasztottak, amely az adott tagállamban mind az ezen irányelv, mind a 94/19/EK irányelv hatálya alá tartozik, a tagállam az általa megfelelőnek ítélt ezen irányelvek valamelyike által előírt rendszer szerint kezeli. Egyetlen igény sem jogosult egyenlő többszöri kártalanításra az irányelvek szerint.

(4) A befektetők kártalanítási igényének összegét a jogi és szerződéses feltételeknek megfelelően kell kiszámítani, különös tekintettel a beszámításra és az ellenkövetelésre vonatkozó feltételekre, figyelembe véve a (2) bekezdésben említett hatósági vagy bírósági határozat időpontját, amelyek befolyásolják annak az összegnek vagy azon eszközök értékének a – lehetőség szerint a piaci értéket alapul vevő – meghatározását, amelyeket a befektetési vállalkozás nem képes visszaadni vagy visszafizetni a befektetőnek.

### 3. cikk

Az olyan ügyletekből származó kártalanítási igényeket, amelyeknél pénzmosás büntettét állapították meg, a pénzügyi rendszerek pénzmosás céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 1991. június 10-i 91/308/EGK tanácsi irányelv<sup>(1)</sup> 1. cikkének meghatározása szerint ki kell zárni minden, a befektetőkártalanítási rendszerből származó kártalanításból.

### 4. cikk

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a rendszer befektetőnként legalább 20 000 ECU biztosítást nyújtson a 2. cikk (2) bekezdésében említett kártalanítási igények kielégítésére.

Azok a tagállamok, amelyek esetében ezen irányelv elfogadásának idején ez a biztosítás kevesebb, mint 20 000 ECU, 1999. december 31-ig fenntarthatják az alacsonyabb összeget, feltéve, hogy az nem kevesebb, mint 15 000 ECU. Ez a választás azon tagállamokat is megilleti, amelyekre az 94/19/EK irányelv 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében említett átmeneti rendelkezések vonatkoznak.

(2) A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy egyes befektetőköt kizárják a biztosítási rendszerből, vagy részükre alacsonyabb biztosítást nyújtanak. Az ilyen kizárási esetek felsorolását az I. melléklet tartalmazza.

(3) E cikk nem zárja ki olyan rendelkezések fenntartását vagy elfogadását, amelyek a befektetők számára nagyobb vagy átfogóbb biztosítást nyújtanak.

(4) A tagállamok az (1) bekezdésben meghatározott vagy a (3) bekezdésben említett biztosítást a befektetőkártalanítási igény meghatározott százalékára korlátozhatják. Ennek a hányadnak

azonban el kell érnie vagy meg kell haladnia a kártalanítási igény 90 %-át mindaddig, amíg a rendszer alapján kifizetendő összeg nem haladja meg a 20 000 ECU-t.

### 5. cikk

(1) Amennyiben egy befektetési vállalkozás, amely számára a 2. cikk (1) bekezdése előírja egy rendszerhez történő tartozást, nem teljesíti a rendszer tagjaként rá vonatkozó kötelezettségeket, a működési engedélyét kiadó illetékes hatóságokat értesíteni kell, és a kártalanítási rendszerrel együttműködve minden szükséges intézkedést – szankció kiszabását is beleértve – meg kell hozni annak biztosítására, hogy a befektetési vállalkozás teljesítse a kötelezettségeit.

(2) Amennyiben ezek az intézkedések nem biztosítják a befektetési vállalkozás kötelezettségeinek betartását, amennyiben a nemzeti jog lehetőséget ad a tag kizárására, a vállalkozást – az illetékes hatóságok kifejezett jóváhagyásával – legalább 12 hónapos határidővel értesíthetik a rendszerből való kizárás szándékáról. A 2. cikk (2) bekezdésének második albekezdése szerinti biztosítást az ezen időszak alatt végrehajtott ügyletek tekintetében a rendszer továbbra is biztosítja. Ha a felmondási határidő lejártáig a befektetési vállalkozás nem teljesíti a kötelezettségeit, a kártalanítási rendszer – az illetékes hatóságok ismételt kifejezett jóváhagyásával – kizárhatja.

(3) Ahol a nemzeti jog lehetővé teszi, a működési engedélyt kiadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával, a befektetőkártalanítási rendszerből kizárt befektetési vállalkozás tovább folytathatja befektetési szolgáltatásait, amennyiben még kizárása előtt alternatív kártalanítási intézkedéseket vezetett be, amelyek biztosítják, hogy a befektetőköt legalább azzal egyenértékű biztosítás védje, mint a hivatalosan elismert rendszerben, és amelynek főbb jellemzői megfelelnek annak a rendszernek.

(4) Amennyiben a (2) bekezdés értelmében kizárásra javasolt befektetési vállalkozás nem képes alternatív intézkedésekkel megfelelni a (3) bekezdésben elrendelt feltételeknek, a működési engedélyt kiadó hatóságok azt haladéktalanul bevonják tőle.

### 6. cikk

Egy befektetési vállalkozás működési engedélyének visszavonása után a visszavonásig teljesített ügyletekre a 2. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében leírt biztosítás lesz hatályban.

### 7. cikk

(1) A 2. cikk (1) bekezdésének megfelelő, egy tagállamban bevezetett és hivatalosan elismert befektetőkártalanítási rendszer a befektetési vállalkozások más tagállamokban létesített fióktelepeinél ügyletet kötő befektetőire is hatályos.

<sup>(1)</sup> HL L 166., 1991.6.28., 77. o.

1999. december 31-ig sem az előírt biztosítás szintje, sem hatóköre, beleértve a százalékos mértéket, nem haladhatja meg a fogadó tagállam megfelelő kártalanítási rendszerének maximális szintjét és hatókörét. Eddig az időpontig a Bizottság jelentést készít ennek az albekezdésnek és a fent említett 94/19/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdése alkalmazásának tapasztalatairól, és tekintetbe veszi a rendelkezések fenntartásának szükségességét. Amennyiben szükséges, a Bizottság irányelvi javaslatot nyújt be az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz e rendelkezések hatályának meghosszabbítása érdekében.

Amennyiben a fogadó tagállamban a befektetőkártalanítási rendszer mértéke vagy hatóköre, beleértve a százalékos mértéket, meghaladja a befektetési vállalkozás működési engedélyét kiadó tagállamban előírt biztosítás mértékét vagy hatókörét, a fogadó tagállamnak lehetővé kell tennie, hogy létezzen a területén hivatalosan elismert rendszer, amelyhez a fióktelep önkéntesen csatlakozhat, abból a célból, hogy kiegészítse azt a biztosítást, amely befektetőit a székhely szerinti tagállam rendszerében való tagság által védi.

Amennyiben egy fióktelep csatlakozik egy ilyen rendszerhez, annak olyan rendszernek kell lennie, amely azt a vállalkozástípust fedezi, amelyhez a fióktelep tartozik, vagy annak a leginkább megfelel a fogadó országnak.

A tagállamok objektív és általánosan alkalmazott feltételek megállapítását biztosítják a fióktelepek bármely befektetőkártalanítási rendszerben való tagságára vonatkozóan. A felvétel attól függ, hogy a fióktelep teljesíti-e a tagság vonatkozó kötelezettségeit, beleértve különösen a hozzájárulások és egyéb díjak befizetését. A tagállamok ezt a bekezdést a II. mellékletben meghatározott vezérelveket követve alkalmazzák.

(2) Amennyiben egy fióktelep, amely élt azzal a lehetőséggel, hogy az (1) bekezdésben leírtak szerint önkéntesen jelentkezzen egy befektetőkártalanítási rendszerbe, nem felel meg a tagság követelményeinek, értesítik a működési engedélyét kiadó illetékes hatóságokat, és a kártalanítási rendszerrel együttműködve minden szükséges intézkedést megtesznek, hogy a fióktelep teljesítse a fent említett kötelezettségeit.

Amennyiben ezek az intézkedések nem biztosítják, hogy a fióktelep megfeleljen az e cikkben említett követelményeknek, megfelelő, legalább 12 hónapos felmondási idő után a kártalanítási rendszer, a működési engedélyét kiadó illetékes hatóságok jóváhagyásával, kizárhatja a fióktelepet. A kizárás dátuma előtt végrehajtott befektetési ügyletekre ezen időpontot követően is biztosítást nyújt az a rendszer, amelynek a fióktelep önkéntes tagja volt. A befektetőket értesítik a kiegészítő biztosítás megvonásáról és a hatálybalépés időpontjáról.

## 8. cikk

(1) A 4. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében említett fedezet a befektetőnek az ezen irányelv szerint egy befektetési vállalkozás elleni összesített kártalanítási igényére vonatkozik, a számlák mennyiségétől, pénznemétől és a Közösségen belüli elhelyezkedésétől függetlenül.

A tagállamok azonban a saját pénznemüktől és az ECU-tól eltérő pénznemben tartott pénzforrásaikat kizárhatják a biztosításból, vagy alacsonyabb biztosítást nyújthatnak rá. Ez a lehetőség nem alkalmazható az eszközök esetében.

(2) A közös befektetési ügyletekben minden egyes befektető részesedését tekintetbe veszik a 4. cikk (1), (3) és (4) bekezdése szerinti biztosítás kiszámításakor.

Külön rendelkezések hiányában a kártalanítási igényeket egyenlően osztják meg a befektetők között.

A tagállamok előírhatják, hogy a két vagy több személy közös befektetési ügyleteként, társulás vagy hasonló jellegű, jogi személyiséggel nem rendelkező csoportosulás nevében végrehajtott közös befektetés alapján keletkezett kárigényt a 4. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében meghatározott biztosítási összeghatár kiszámításánál vonják össze, és úgy tekintsék, mintha egyetlen befektető ügyletéből származna.

(3) Amennyiben egy befektető nem teljes mértékben jogosult a pénzüsszegre vagy a birtokában lévő értékpapírokra, az a személy részesüljön kártalanításban, aki teljes mértékben jogosult rá, feltéve, hogy az illető személy azonosított vagy azonosítható a 2. cikk (2) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozat időpontját megelőzően.

Amennyiben két vagy több személy teljes mértékben jogosult, mindegyiküknek a pénzüsszeg vagy az értékpapír kezelésére vonatkozó megállapodásban megállapított rész tulajdonát figyelembe veszik a 4. cikk (1), (3) és (4) bekezdésében megállapított limitek kiszámításánál.

Ezt a rendelkezést nem kell alkalmazni a kollektív befektetési vállalkozásokra.

## 9. cikk

(1) A kártalanítási rendszer megfelelő intézkedéseket hoz, hogy tájékoztassa a befektetőket a 2. cikk (2) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozatról, és – amennyiben jogosultak kártalanításra – a lehető leggyorsabban kártalanítsa őket. Meghatározhat egy határidőt, amelyen belül elfogadja a kárigények bejelentését. Ez az időtartam nem lehet öt hónapnál rövidebb, a fent említett hatósági vagy bírósági határozat időpontjától vagy attól az időponttól kezdődően, amikor a határozatot nyilvánosságra hozták.

A határidő leteltének tényére azonban a rendszer nem hivatkozhat azért, hogy megtagadja a kártalanítást egy olyan befektetőtől, aki nem tudta a határidő szerint érvényesíteni a kártalanításhoz való jogát.

(2) A rendszer a lehető leggyorsabban, de legkésőbb a kártalanítási rendszer elismerésétől és az összeg nagyságának megállapításától számított három hónapon belül köteles kifizetni a befektető követelését.

Rendkívüli körülmények között és különleges esetekben a kártalanítási rendszer az illetékes hatóságokhoz fordulhat a határidő meghosszabbítása érdekében. Az ilyen meghosszabbítás nem haladhatja meg a három hónapot.

(3) A (2) bekezdésben megállapított határidőktől függetlenül, ha a befektető vagy bármely, a befektetési ügyletből részesedésre számot tartó vagy abban érdekelt személy ellen büntetőeljárást kezdeményeznek a 91/308/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott pénzmossa miatt vagy azzal kapcsolatban, a kártalanítási rendszer a bírósági határozat meghozataláig felfüggesztheti a kifizetést.

#### 10. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy minden egyes befektetési vállalkozás megtegye a megfelelő intézkedéseket abból a célból, hogy a tényleges és a lehetséges befektetők megfelelő információhoz jussanak, és azonosíthassák, melyik befektetőkártalanítási rendszerhez tartozik a befektetési vállalkozás és leányvállalatai a Közösségben, vagy milyen alternatív megoldás áll rendelkezésükre a 2. cikk (1) bekezdésének második albekezdése vagy az 5. cikk (3) bekezdése szerint. A befektetőket tájékoztatni kell a befektetőkártalanítási rendszer feltételeiről vagy bármely lehetséges alternatív megoldásról, beleértve a kártalanítási rendszer által nyújtott biztosítás összegét és hatókörét, valamint a tagállam által a 2. cikk (3) bekezdése szerint megállapított szabályokról. Az információt könnyen érthető formában kell rendelkezésre bocsátani.

Kérésre információt kell nyújtani a kártalanításra vonatkozó feltételekről és a kártalanítás igényléséhez szükséges eljárásról.

(2) Az (1) bekezdésben előírt információt a nemzeti jognak megfelelő módon kell rendelkezésre bocsátani, annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein, ahol a fióktelepet alapították.

(3) A tagállamok szabályokat állapítanak meg az (1) bekezdésben említett információ reklámokban történő felhasználásának korlátozására, hogy ez a felhasználás ne befolyásolhassa a pénzügyi rendszer stabilitását vagy a befektetők bizalmát. A tagállam különösen annak tényszerű közlésére korlátozhatja a reklámot, hogy a befektetési vállalkozás melyik kártalanítási rendszerhez tartozik.

#### 11. cikk

(1) A tagállamok mindegyike ellenőrzi, hogy azok a befektetési vállalkozások, amelyek székhelye a Közösségen kívül található, rendelkeznek-e az ezen irányelvnek megfelelő biztosítással. Amennyiben nincs ilyen biztosításuk, a tagállam a 93/22/EGK irányelv 5. cikke alapján előírhatja, hogy a Közösségen kívüli székhellyel rendelkező fióktelepek csatlakozzanak a területén működő befektetőkártalanítási rendszerhez.

(2) A Közösségen kívüli székhellyel rendelkező fióktelep tényleges és lehetséges befektetőit a befektetési vállalkozás minden szükséges információval köteles ellátni a befektetésükre vonatkozó biztosítással kapcsolatban.

(3) A (2) bekezdésben említett információt a nemzeti jog szerint előírt módon, annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy nyelvein kell rendelkezésre bocsátani, amelyben a fióktelepet alapították, világos és érthető megfogalmazásban.

#### 12. cikk

A nemzeti jogból eredő egyéb jogok sérelme nélkül a befektetők kártalanítása céljából kifizetéseket eszközöző rendszerek jogosultak a jogok átruházására a felszámolási eljárás alatt álló befektetők esetében, a kifizetésüknek megfelelő összegig.

#### 13. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a befektető a kártalanításhoz való jogát peres eljárás útján érvényesíthesse a kártalanítási rendszerrel szemben.

#### 14. cikk

A Bizottság legkésőbb 1999. december 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezen irányelv alkalmazásáról, és, ahol szükséges, ezt a felülvizsgálatára irányuló javaslat kíséri.

#### 15. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 1998. szeptember 26-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

#### 16. cikk

A 93/22/EGK irányelv 12. cikke a 15. cikk (1) bekezdésében említett naptól hatályát veszti.

#### 17. cikk

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

#### 18. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1997. március 3-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

J. M. GIL-ROBLES

a Tanács részéről

az elnök

M. DE BOER

## I. MELLÉKLET

**A 4. CIKK (2) BEKEZDÉSÉBEN EMLÍTETT LISTA A KIZÁRT BEFEKTETŐKRŐL**

1. Hivatásos és intézményi befektetők, köztük:
  - a 93/22/EGK irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott befektetési vállalkozások,
  - a 77/780/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének első francia bekezdésében meghatározott hitelintézetek,
  - a 89/646/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (6) bekezdésében meghatározott pénzügyi intézmények,
  - biztosítóiintézetek,
  - kollektív befektetési vállalkozások,
  - nyugdíj- és időskori ellátási alapok.Egyéb hivatásos és intézményi befektetők.
2. Nemzetek feletti intézmények, kormányok és központi közigazgatási hatóságok.
3. Tartományi, regionális, helyi és önkormányzati hatóságok.
4. Befektetési vállalkozások igazgatótanácsának tagjai, ügyvezető igazgatói és személyi felelősséggel rendelkező tagjai, az ilyen befektetési vállalkozások jegyzett tőkéjéből 5 vagy nagyobb százalékkal részesedő személyek, a befektetési vállalkozások könyvviteli okiratainak hivatalos vizsgálatával megbízott személyek és az ilyen vállalkozással azonos csoporthoz tartozó másik vállalkozásnál hasonló hatáskörrel rendelkező befektetők.
5. A 4. pontban említett befektetők közeli rokonai vagy a nevükben eljáró harmadik személyek.
6. Azonos csoporthoz tartozó más vállalkozások.
7. Olyan befektetők, akik felhasználtak valamely befektetési vállalkozásra vonatkozó olyan tényeket, amelyből a vállalkozásnak pénzügyi nehézségei keletkeztek, vagy ez hozzájárult a vállalkozás pénzügyi helyzetének romlásához, vagy felelősök ezért.
8. Olyan méretű vállalkozások, amelyek nem készíthetnek egyszerűsített mérleget, a Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú gazdasági társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i 78/660/EGK negyedik tanácsi irányelv <sup>(1)</sup> 11. cikke értelmében.

---

<sup>(1)</sup> HL L 222., 1978.8.14., 11. o. A legutóbb a 94/8/EK irányelvvel (HL L 82., 1994.3.25., 33. o.) módosított irányelv.

## II. MELLÉKLET

## ALAPELVEK

## (a 7. cikk (1) bekezdésének ötödik albekezdésében említettek)

Amikor egy fióktelep csatlakozási kérelmet nyújt be a fogadó tagállamban egy kiegészítő biztosítási rendszerhez, a fogadó tagállamban működő rendszer kétoldalú szabályzatot és eljárási megállapodást köt a székhely szerinti tagállam rendszerével a fióktelep befektetőinek kártalanítási kifizetéseiről. Az alábbi elveket kell alkalmazni mind az eljárások kidolgozásánál, mind a fióktelep tagságára vonatkozó feltételek megállapításánál (amelyet a 7. cikk (1) bekezdése említ):

- a) a fogadó tagállamban érvényes rendszer megőrzi jogosultságát, hogy objektíven és általánosan alkalmazott szabályait érvényesítse a részt vevő befektetési vállalkozásoknál; jogosult a szükséges információt megkérni és azt ellenőrizni a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainál;
- b) a fogadó tagállam rendszere teljesíti a kiegészítő kárigényeket, miután a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a 2. cikk (2) bekezdésében említett hatósági vagy bírósági határozatról értesítették. A fogadó tagállam rendszere minden jogot fenntart, hogy a saját normái és eljárásai szerint ítélje meg egy befektető jogosultságát, mielőtt kiegészítő kártalanítást fizetne;
- c) a fogadó tagállam és a székhely szerinti tagállam rendszerei teljes mértékben együttműködnek abból a célból, hogy a befektetők késedelem nélkül és a megfelelő összegben kártalanításban részesüljenek. Különösen megállapodnak a bármely rendszer szerint a beszámítást lehetővé tevő ellenkövetelés hatásáról az egyes rendszerek által a befektetőnek fizetett kártalanításra;
- d) a fogadó tagállam jogosult díjat vagy a kiegészítő biztosítással kapcsolatos költséget a fióktelepre terhelni, megfelelő módon figyelembe véve a székhely szerinti tagállam rendszere által finanszírozott biztosítást. A kiegészítő biztosítás összegének helyes megállapítása céljából a fogadó tagállam rendszere jogosult feltételezni, hogy felelőssége minden körülmények között csak a fogadó tagállamban és a székhely szerinti tagállamban ajánlott biztosítás különbözetére terjed ki, függetlenül attól, hogy a székhely szerinti tagállam fizet-e tényleges kártalanítást a fogadó tagállamban a befektetők kárigényére.